

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 81.

2den august 1891.

17de aarg.

Snemanden.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflad. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stedernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der taleføres.

68.

Hvad indeholder dette stykke? Til hvem fortalte Jesus lignelsen? Hvad var det, Peter vilde vide? Hvor ofte tænkte han det var nødvendigt at tilgive sin næste? Havde Peter ret i denne mening, eller tog han feil? Hvad svarede nemlig Jesus? Hvor ofte vil altsaa frelseren at vi skal tilgive vor næste? Og hvorfor fortæller han lignelsen om den ubarmhjertige medtjener?

Hvad var det, kongen vilde gjøre med sine tjenere? Hvorledes gif det i dette regnskab? Hvor meget er en talent i vore penge? Svar: Dmtrent \$1600.00. Hvor meget var altsaa denne tjener skyldig? Kunde han betale denne sum? Hvad befalede derfor kongen, at der skulde gøres med ham? Hvad gjorde tjeneren, da han hørte kongens befaling? Hvorfor lovede han at betale, naar han dog ikke kunde? Vilde kongen vente, indtil tjeneren betalte alt, han var skyldig? Hvad gjorde kongen? Hvorfor eftergav han gjælden?

Hvorledes burde tjeneren have været findet ligeoverfor sine medtjenere nu, da al hans gjæld var eftergivet? Var han saaledes findet? Hvoraf kan du se det? Hvad slags penge er her tale om? Svar: Denarier, som svarer til 14 cents i vore penge. Hvor meget skyldte altsaa denne medtjener? Hvad burde tjeneren have gjort med ham? Hvorfor? Gjorde han det? Hvad gjorde de andre medtjenere, da de saa dette? Og hvad gjorde kongen? Hvorfor sagde han: Du onde tjener? Hvad gjorde han saa videre med ham? Hvor længe skulde tjeneren blive i fængsel?

Hvad vil nu Jesus lære os med denne lignelse? Svar: At vor himmelske fader ikke vil tilgive os vor synd, hvis ikke vi vil tilgive vor broder. Hvem er nemlig den gjældbundne tjener et billede paa? Og hvem er den tonge, som vil holde regnskab med os?

Hvad er det da for en gjæld, vi har ligeoverfor Gud? Kan vi betale denne? Hvad fortjener vi derfor, at Gud skal gjøre med os? Maa vi da alle blive fordømte? Hvad siger Jesus i lignelsen, at Gud helst vil gjøre? Kan han gjøre dette? Hvorfor? Har du faaet Guds forlædelse for alle dine synder? Hvor fik du den? Hvad er du derfor skyldig til? I hvilken bøn af fadervor lærer du dette? Naar du ikke vil tilgive din næste, kan du da vente tilgivelse hos Gud? Men er det nok, at du bare siger, du vil tilgive din broder? Hvilke ord i lignelsen viser dig det?

Den skjønneste stund i livet.

En fortrolig vennekreds blev engang det forslag gjort og modtaget, at enhver af de tilstedeværende skulde fortælle, hvilken stund i deres liv der havde været den skjønneste. En lykkelig ung egtemand maatte gjøre begyndelsen, og han betænkte sig ikke længe. Sin hustru, som han for saa dage siden var bleven gift med, tog han i haanden, saa hende kjærlig ind i øiet og sagde til hende: „Ikke sandt, det var jo dog den skjønneste dag i vort liv, da vore hjerter fandt hinanden?“ Og den adspurgte nikkede lykkelig og glad samstemmende; hun kunde ikke svare, saa rørt var hun. Det var altsaa lige to svar paa det store spørgsmaal.

Turen kom nu til en mor med mange børn. „Jeg var“, sagde hun, „for ti aar siden dødsfyg og troede, jeg skulde stilles fra egteskælle og børn. O, hvor det var rødsomt for mig. Dage igjennem laa jeg næsten helt bevidstløs. Da kom der en stund, da jeg vaagnede op af en lang og dyb søvn og saa lægen og alle mine kjære staaende omkring mit leie. Og jeg hørte lægen henrykt udbrøde: „Glæder eder, hun er reddet; krisen er lykkelig overstaaet.“ Og jeg saa nu glædestaarer strømme ned ad alles kinder, — det var den skjønneste stund i mit liv.“

Løbende tog nu en firtiaarig mand ordet: „Jeg giber neppe sigte det, men herud

skal det dog! Som student var jeg nedfunten i en dyb sedelig forvildelse, saa det tyktes mig umuligt atter at vinde mine forældres kjærlighed og tillid. Jeg skrev det ogsaa ganske ærlig hjem. Da — det var en søndag morgen, da jeg sad mødløs paa mit værelse — følte jeg mig paa en gang omslynget af min faders arm, og da jeg saa ind i hans øine, læste jeg det store ord: Tilgivelse. Ja, det var for mig den skønneste stund i mit liv, og siden den tid er jeg bleven et agtbart menneske.“

En femte — det var en en meget poetisk begavet ung mand — fortalte, hvorledes han engang havde vandret i Schwarzwald. Der kom han en herlig aften op paa høien over Tuttlingen. Da han traadte ud fra stoben, saa han uventet i syd over det smukke Hegau og Bodensøen, Schweizeralperne i det skønneste Purpurlys fra den nedgaaende sol. Da stod han som forstenet af Henrykkelse. Et skjønnere og mere opløftet øieblik havde han hverken før eller siden oplevet. Og endnu den dag idag maatte han, naar han tænkte derpaa, verne sig, at hans øine ikke skulde fyldes med taarer.

Nu kom turen til en velstillet kjøbmand. „Jeg maa“, sagde han, „fortælle noget, der klinger mere haandgribeligt. Paa grund af den store handelskrise i tyttierne kom ogsaa jeg i den største forlegenhed. Jeg saa ingen udvei til at undgaa fallit. Og endskjønt jeg uafsladelig bad til Gud, syntes det mig umuligt, at han kunde hjælpe. Og dog, som nøden var størst, blev der mig af en gammel skyldner tilbagebetalt en større sum, som jeg for længst havde anset som tabt. Nu var jeg reddet. Det var min skønneste dag. Og siden den tid tror jeg, trods alle Gudsfornegteres snaf, paa forshnets styrkelse.“

Endnu var der en gammel kvinde tilbage. Hun var meget lidende, og for sine svage øines skyld havde hun sat sig hen i en mørk krog. Paa grund af sin sagtmodighed, elste-

lighed og Gudhengivenhed agtedes hun høit af alle, men denne aften var hun næsten som bleven oversprungen. Og ogsaa nu, da man bad hende om at nævne hendes skønneste dag, bad hun mindelig om at blive fritagen. Da det atter og atter hed: „Vi skilles ikke ad, førend tante Lisbet har udtalt sig“, da sagde hun med stille og frydefuld alvor: „Den skønneste dag var den, da jeg efter lang kamp og bange tvil fik visshed om, at jeg havde en Frelser, som i evighed ikke vilde slippe mig. Det var den dag, der gjorde alle de tidligere dage skønne, de tungeste lidelsedage ikke undtagne; det var den dag, af hvilken ogsaa en salig evighed udsprang.“

Om de andre i selskabet syntes om den tale og forstod den, eller de ryttede paa hovedet derad, skal jeg lade være usagt. Men hvad synes du om den, kjære læser? Hvilken var den skønneste dag i dit liv?

Heiren og kraakerne.

(Med billede.)

Sortkraaker synes ikke alene om krabber, men ogsaa om fisk, og skjønt de selv er ypperlige fiskere, forsømmer de sjelden nogen anledning til at anfælde heiren, naar denne har gjort en god fangst. De styrter sig da pludselig over den og forsøger at frarykke den dens føde. „Jeg havde engang“, skriver en meddeler, „anledning til at se et saadant rov. En heire kom flyvende tungt i retning fra havet, dette naturens rige og udtømmelige forraadshus. Den blev forfulgt af en sortkraake, som paa afstand fulgtes af to skjærer. De havde ikke fløiet langt, før de to almindelige kraaker kom tilsyne og slog sig i selskab med sin sorte slegtning. Smidlertid var heiren naaet frem til en aaben plads mellem to skovholt, og det saa ud til, at her vilde dens fiender stanse den.

Til stolen.

En heire, forfulgt af kraaker.

Hele tiden medens striden varede, lod de den ikke komme mere end nogle alen til nogen kant, hvorfor dens bevægelser hovedsagelig indskrænkedes til at hæve og sænke sig for at undvige sine forfølgeres anfald. Jeg krøb bag en busk, i skjul af hvilken jeg kunde følge stridens gang.

Kraaernes angrebsmaade ligeoverfor heiren var i sandhed beundringsværdig. Enhver af dem syntes saa vel at have opfattet sin stilling, at den ikke gjorde indgreb paa den andens omraade. En af kraaerne fløj høiere op end heiren og styrkede sig derpaa pilsnart over den, idet den fortrinsvis rettede sine hug mod dens hoved. Den anden anfaldt den samtidig forfra, medens den tredje angreb bagfra. Den sidstnævnte kraake huggede sig fast i heirens ben, der strakte bagud i hele sin længde og udgjorde et altfor fristende maal for fiendens angreb. Følgen af denne angrebsmaade var, at heiren for hver gang gjorde en kolbøtte, som fremkaldte et høit udbrud af stadefryd fra dens modstandere, og det var ogsaa i sandhed lattervækkende endog for kraaker (isald kraaker var istand til at le) at se den klumpede modstander tumle rundt i luften.

Under en af sine kolbøtter slap heiren fra sig en fisk, men uheldeligvis merkede ikke nogen af kraaerne dette; derimod kastede begge skjærerne, som fremdeles holdt sig i nærheden, sig straks over fisken og fortærede den. Da heiren stadig haardt forfulgtes af sine haardnakkede modstandere, ofrede den atter en liden fisk, og denne blev straks greben af en af kraaerne, som begab sig iveri med sit bytte og overlod til begge sine kamrater at udkjæmpe striden.

Efterat heiren nu var bleven kvit en af sine fiender, besluttede den sig til at flygte, trods al modstand, men dens tilbageværende angribere fornyede sit anfald med fordoblet heftighed, og det lykkedes dem virkelig at spotte alle heirens anstrengelser for at undkomme. Udmattet af stridens langvarighed

slap den paany fra sig noget, som at dømmen efter længden maatte være en aal. Begge kraaerne kastede sig over denne, men kom derved i strid med hinanden. Følgen blev, at aalen faldt ned og opfangedes af skjærerne, som dog snart blev jagne sin vei. Kraaerne kjæmpede nu om aalen, indtil den gik af paa midten, og hver af dem beholdt en halvdel som seiersbytte. Imidlertid saaes heiren at forsvinde i det fjerne, sikkerlig lidet tilfreds over sin mislykkede fiskeur.

(Efter sv. Barn Tidng.)

Øiets magt.

H nærheden af min bopæl havde en irlænder et stort, kostbart hus. Det var forsikret for 2800 dollars og brændte ned. Nu vilde denne irlænder saa mig til at hugge ned 7 egetræer, som var stambændte, og rydde op affaldet fra branden, saa skulde jeg ogsaa saa den ved, jeg kunde pikke ud. Jeg havde mange smaa børn og en sygelig kone, og saa tænkte jeg, at dette arbejde kunde jeg udføre om aftenene efter endt dagsarbejde, saa det vilde bringe en smule extrasortjeneste. Der var ingen vidner, som hørte paa, og heller ingen skriftlig kontrakt skreven, men jeg tænkte ikke engang paa, at manden maatte kunde være uærlig.

Da jeg næsten var færdig med arbeidet, gik han hen og tog ud en arrestordre mod mig. En snild, velbillig mand gik i kaution for mig, saa jeg slap arresten, indtil retten havde afgjort sagen; men mine udsigter var svært mørke, og baade mine saa venner og min stakkels kjære familie var alle mismodige. Jeg havde haft en dygtig sagsfører til nabo, som var bleven min ven, men ogsaa han sagde rent ud, at han øinede ingen udvei af det usøre. Det var den slemmeste sag, han kunde saa fat i, sagde han, ja modparten kunde staa saa mange

vidner, han vilde, som havde seet mig arbejde der, men jeg ikke en eneste paa, at jeg havde lob, og modparten vilde sagtens sværge paa, at han aldrig havde givet mig tilladelse. Min ven tog sig dog af sagen paa min side, men med stor tvil.

Derfor jeg tabte ved retten, saa vilde man naturligtvis sende mig i straf en tid, maaske et helt aar, maaske længere. Hvorledes vilde det da gaa min stakkels sørgende familie? Og hvorledes kunde jeg, skjønt uskyldig, faa vasket af mig den skamplet i verdens øine, som denne irlænder fik paa mig? Men jeg var freidigere end mine venner ventede; thi jeg stolede paa Gud, som heller ikke glemte mig i nødens stund. Ære, tak og pris være ham evindeligt!

Da retten var sat, førte jeg frem mange vidner, som bekræftede deres gode omdømme om min karakter; men det var alt fra min side. Dette rak ikke selve sagen, men gjorde dog god nytte. Modparten var helligt og dyrt paa, at han ikke kjendte mig, samt aldrig havde talt med mig om dette arbejde, og førte mange vidner frem, som bekræftede at have set mig arbejde paa hans tomt.

Da min forsvarer havde ham op igjen til kredsforhør, sad jeg midt foran ham paa en kort afstand, og jeg besluttede mig til skarpt og uafslæbelig at stirre ham midt ind i øinene, da jeg vidste, at endog rovgjerrige, vilde dyr ikke taaler øiets magt. Virkningen udeblev heller ikke; han løi sig bogstabelig fast. Enten løi han hvert eneste ord nu, eller ogsaa gjorde han det første gang, han var oppe, mente jurymen, men det tog heller ikke jurymen mere end 5 minutter til at komme overens om at frikjende mig.

Lille ven, som læser dette, jeg har skrevet det ned, forat du kan lære følgende deraf: Vær ærlig og oprigtig og stol paa Herren, saa hjælper han dig nok der, hvor endog lærde og dygtige folk ikke siner udvei. Stol ikke for meget paa folk, du ikke kjender, men vær forsigtig, de kan nok bedrage dig. Har

du en ren samvittighed, saa kan du freidig se alle folk i øinene, og vid, at øiet har en forunderlig magt. S. R.

Et og andet.

Hans navn er fader. En dame mødte en liden pige paa 2 eller 3 aar; hun var øiensynlig vildfarende og græd bitterlig. Damen tog hendes haand og spurgte hende, hvor hun skulde hen. „Hvordan at finde min fader!“ var svaret. „Hvad hedder din fader?“ „Hans navn er fader!“ „Men hvad er hans andet navn? Hvad kalder din moder ham?“ „Hun kalder ham fader.“ Væddes den lille. Damen søgte at trække den lille med sig, sigende: „Du maa heller følge med mig, jeg tænker, du kom hende fra den gade!“ „Ja, men jeg vil ikke gaa tilbage, jeg vil finde fader“, væddes den lille grædende, som om hjertet skulde brikke. „Hvad skal du da din fader, min lille ven?“ spurgte damen. „Jeg vilde have et kys af ham.“

I samme øieblik kom den lilles søster, som var bleven sendt ud for at opsøge hende. Paa damens spørgsmaal oplystes det, at børnenes far var fornylig død, og at den lille pige, kjed af at vente paa, at han skulde komme hjem, var gaaet ud for at finde ham.

Tal venlige ord. „D“, sagde en liden pige engang, idet hun brast i taarer ved efterretningen om en skolekamerats død, „jeg vidste ikke, at det var den sidste time, jeg havde til at tale venlig til Maria.“

Den sidste gang, de var sammen, havde hun talt ubenlig til hende, og tanken om disse sidste ubenlige ord laa hende nu tungt paa hjerte.

Tal venlig til dine forældre, søskende, kamerater, til enhver, du kommer i berøring med. Ubenlige ord er meget sørgelige at tænke tilbage paa.

Hjemløse børn.

H London er der en mængde børn, som hverken har et hjem eller nogen at holde sig til, og de maa stjotte sig selv, saa godt de kan. Sit livsophold søger de at tjene paa forskjellig maade, vistnok ikke altid paa en lovlig, og om natten ligger de enten paa trapper eller i kjelderhalse, under broer, eller hvor de kan finde et skjul. Vistnok er der i de senere aar sørget for at faa istand huse, som kan optage slige hjemløse stakler om natten; men de forslaar vistnok ikke paa langt nær for det store behov, og der ligger stadig nogen under aaben himmel.

To smaagutter var en aften paa vandring for at opsøge sig et nattevarter; de søgte længe, men fandt omsider udenfor et pathus en tom fustage, som de bestemte sig for. Natten var kold, saa de nok var glade ved at finde et saadant hotel istedetfor at ligge ganske ubeskyttede. De trøb da ind i fustagen og sov ind, som gutter kan sove. Om morgenen kom pathuskarlen for at lukke op pathuset og opdagede de to gutter liggende i fustagen. Med barske ord befalede han dem at forføie sig bort. Den ene af gutterne trøb da ogsaa ud og stod skjælvende paa sine nøgne fødder for den strenge opsynsmand; men den anden gut rørte sig ikke. Opsynsmanden hentede nu en svøbe for at drive den gjenstridige bort, og da heller ikke det hjalp, trak han ham frem. Men da var han død; den stakfels gut var frosset ihjel om natten.

Der er gjort meget for at redde saa mange af disse børn som muligt, og man har sendt storer af dem til Kanada og andre steder i Amerika, hvor man har erholdt et hjem for dem hos farmere og andre, som kunde tage sig af dem. Mangen god efterretning er indløben om deres gode forhold og lærvillighed.

Engang afgit en ladning paa 3 a 400 børn med et skib, baade gutter og piger. En mand ved navn Mackpherson fulgte med for at have øie med børnene undervejs. Ude paa Atlanterhavet fik de en svær storm; lugerne maatte lukkes fast til, og alle andre forholdsregler toges for natten. Ingen af kabytspassagererne kunde heller komme paa dækket; men om morgenen bedagede veiret sig noget, og Mr. Mackpherson gik da op for at se til børnene. Rugen var da lukket lidt op — børnene laa nemlig i lasten — og han hørte nu en svag barnestemme synge en af Sanktes vatre sange: „Trøg i Jesu arme.“ Det var en liden pige som sang. Mackpherson bøiede sig ned til rugen og sagde „godmorgen“ til den lille syngende pige. „Hvorledes har I det?“

„Tak, noksaa godt,“ svarede hun.

„Men hvorledes gik det inat, var du bange?“

„Nei, ikke det mindste,“ svarede hun; „jeg var ganske vis paa, at jeg var trøg i Jesu arme.“

Geografisk diamantgaade.

			A			
			A	B	B	
		E	E	I	I	L
L	L	L	M	N	O	O
		R	R	R	S	T
			T	V	Æ	
						Ø

Bogstaverne ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens, og de vandrette linjer kommer til at afgive geografiske navne, nemlig: 1. En dansk ø. 2. En by i Sverige. 3. En by i England. 4. Et land i Afrika. 5. En by i Italien.

Johan Skaar.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 29.

Benbrud.